

Con Gái Ông Đại Úy

tản văn của Trang Y Hạ

Sống ở trên vùng Dakto, Kontum - ngày ngày mở mắt ra là thấy núi cao chắn ngang tầm mắt. Khói rừng, sương mù, với hai mùa mưa nắng theo suốt quãng đời tuổi thơ. Nghe nói biển nước mặn, nhưng tôi chưa một lần thấy biển - biển rộng hẹp ra sao cũng chỉ tưởng tượng trong đầu, qua sách vở, người lớn kể cho nghe. Cứ như là một câu chuyện cổ tích... Khi đủ trí khôn mẹ kể cho biết:

- Ông bà ngoại của tôi có mười người con, ba trai bảy gái. Mẹ thứ mười - út gái. Trong số bảy người con gái cũng còn có ba người, mấy người kia chết lúc nhỏ. Lớn lên, ba ông anh rủ nhau theo người ta vô Bình Thuận làm thuê cho những chủ ghe đi đánh bắt cá ngoài biển. Dần dà các ông định cư luôn. Các ông tích lũy vốn liếng: Mua đất cát nhà, rồi tiếp đến mua thuyền, mua lưới... ra biển đánh bắt cá. Tự làm chủ lấy mình. Ông cậu cả có nhà ở đường Phan Bội Châu, gần chùa Ông. Hai cậu em có nhà ở gần biển. Các ông lập gia đình sớm nên con cháu đông đúc...

Khi được biết có bà con ở miền biển, trong lòng tôi khắp khởi mừng thầm, sẽ có ngày xuống biển, tắm biển cho biết với người ta. Nhưng cũng phải đợi đến ngày... đi vào lính, ước mơ gặp biển mới trở thành hiện thực. Đó là - biển Vũng tàu! Do những khóa học, khóa hội thảo chính trị... Nên đã nhiều lần tôi đến Trung Tâm Huấn Luyện: Chí Linh, Lam Sơn.

Sau ngày ký Hiệp Định Paris 1973. Trong một chuyến công tác vô Saigon, sau khi hoàn thành công việc, tôi vội vàng lên xe đò chạy thẳng ra Bình Thuận thăm các ông Cậu Mợ và mấy anh, mấy chị. Lần đầu tiên tôi mới biết Bãi biển "Đá Ông Địa" . Nơi đây còn hoang sơ, con đường đất nhỏ hẹp quanh co đi ra Mũi Né đầy bụi bặm, nhà cửa lưa thưa chẳng có hàng quán. Chạy xe honda nếu lỡ hết xăng hay thùng lốp dọc đường thì đành chịu chết... Tôi cùng các anh chị tắm biển, vui chơi ăn uống... Chưa bao giờ tôi được tắm biển thoải mái như thế này. Tôi mò quanh những cụm đá ong đen thui để bắt: ốc, sò, hến... Đùa giỡn cùng sóng biển thỏa thích... Ông anh họ thứ sáu là lính TQLC, lần đầu gặp nhau anh em mừng vui - nhậu tới bến! Cũng trong thời gian này bà chị họ cùng tuổi với tôi giới thiệu một người bạn gái học cùng chung trường với chị. Chúng tôi gặp nhau và rất là thân nhau. Mỗi lần về Bình Thuận tôi và cô ấy chờ nhau đi thăm lâu Ông Hoàng, đi ăn bánh hỏi lòng heo ở Phú Long...

Về chuyện không biết biển, đâu chỉ có mỗi một mình tôi. Thăng bạn của tôi cũng khao khát thấy biển như tôi vậy. Nhưng chuyện của hắn còn ly kỳ hấp dẫn hơn tôi nhiều! Hắn kể như vậy:

- Năm mười tám tuổi tao ghi danh đi vô ngành Cán Bộ Xây Dựng Nông Thôn. Ba tháng học Sơ cấp ở Chí Linh, Vũng Tàu. Mơ ước được thấy, và tắm biển... sắp thành hiện thực! Nhưng suốt ba tháng Trung Tâm Huấn Luyện không cho ra Vũng Tàu, chỉ cho đi vào mấy ngày cuối khóa. Riêng những ai có đạo Công giáo đến ngày Chúa nhật - Trung Tâm cho đi lễ, chỉ được đi nội trong buổi sáng và phải về đúng giờ. Ngày Chúa nhật người có đạo, cứ việc ra cổng chính nói đúng tên Thánh của mình với Cán bộ trực là được tự do đi lễ. Khi biết được điều kiện quá dễ dàng như vậy, hơn nữa vì háo hức thấy biển nên trong lúc đi tập "Thao diễn cơ bản", tao hỏi xin tên Thánh ở một người... Xin được tên Thánh tao mừng lắm, lắm lắm... ghi nhớ trong đầu. Sáng Chúa nhật tao ăn mặc chỉnh tề đi ra cổng, tao thấy chừng hơn hai chục người đứng chờ để tới phiên xưng tên Thánh... Từ chỗ đứng đợi cách cổng chừng hai chục thước. Tao thấy có hai người đi ngược trở vô với vẻ mặt trông ảm đạm, lẩn lo âu, sợ sệt... Tao lần mò đến hỏi lý do tại sao phải quay trở lại? - Họ nói: Tên Thánh "Giu-Đa"... rồi họ lác đầu đi thẳng vô Văn Phòng Cán bộ gần đấy.

Mày biết không? Tên "Thánh" của tao cũng... Giu-Đa! Linh tính mách bảo có cái gì đó trắc trở...? Tao vụt chạy về lại hướng Trung Tâm. Chạy được khoảng ba chục thước, tao nấp vô hàng cây dương bên đường đứng thở và ngó lại Văn Phòng Cán bộ xem tình hình hai người đó như thế nào? Trời đất quỷ thần ơi! Tao thấy hai ông "Thánh Giu-Đa" đó đang bị phạt... Hít đất...! Họ hít đất thật là... "hăng hái..." mày ơi! Tao đoán chừng, có thể là... Năm chục cái "hít đất" chứ chẳng chơi đâu! Phía sau họ là Cán bộ kỷ luật đứng đếm cho mấy ông hít...! Hít đất xong hai ông bước lác lè trở vô Trung Tâm. Mặt mày hai ông "Giu-Đa" bây giờ trông bơ phờ ngắt ngư con tàu đi...

Ôi, mày ơi? Tao run như cây sậy, mồ hôi vã ra như tắm! Tao chạy tuốt về dãy phòng leo lên giường nằm - giữ vẻ mặt bình thường nhưng trong ngực tim vẫn đập thình thịch... Bây giờ tao mới rõ là người có đạo, người công chính. Không bao giờ họ nói dối; cũng không a dua, a tòng theo kẻ nói dối. Tao đã lợi dụng niềm tin của người khác - niềm tin tôn giáo để thỏa mãn nhu cầu bản thân mà hóa ra nông nổi này. Thật là quá ích kỷ! Tôi được một trận cười đau bụng... Và cũng nhắc khéo với thăng bạn:

- Mày hiểu ra được việc làm sai quấy là "Hồi đầu thị nạn" rồi đó!

Đúng nguyên tắc - thời gian đi về trong "Sự Vụ Lệnh" là bằng máy bay "khư - hồi". Dù đi đâu, cũng phải trở về Sài Gòn để đáp máy bay trở về Đơn vị. Nhưng không biết tại làm sao trong người tôi cảm thấy có cái gì đó... hơi bất an, lo lắng vu vơ... thôi thúc tôi phải đi đường bộ. Hẳn nhiên phải tự bỏ tiền túi ra mà đi.

Sáng sớm, tôi đón xe ra Qui Nhơn thì trời đã chiều. Phải ngủ tại đây một đêm, hôm sau mới đón xe đò lên quốc lộ 19. Khi đến Qui Nhơn thì mới biết - Hai bên đang đánh nhau dưới chân đèo An Khê chưa mở đường được! Đêm đó tôi thuê phòng trọ ở đường Võ Tánh gần rạp hát Kim Khánh. Vậy là ngày hôm sau phải trở ngược vô Saigon!

Trong lòng tôi bần thần, lo lắng nhiều chuyện. Làm sao phải vô Sài Gòn gấp để kịp chuyến bay? Tệ hơn nữa là đã cạn tiền! Tôi dậy sớm ra bến xe mua vé đi Nha Trang. Chỉ có xe Nha Trang là chạy sớm. Vừa đến bến xe Nha Trang, tôi nhảy tiếp lên xe Ninh Thuận, mục đích của tôi là ghé nhà thằng bạn mượn ít tiền đi tiếp... Xui xẻo cho tôi, thằng bạn đi công tác... Tôi thất vọng quay trở lại bến xe Ninh Thuận lúc này đã là năm giờ chiều. Nắng gay gắt rọi xiên trên bến xe diu hiu, một vài chiếc xe cũ kỹ nằm trong bến, quang cảnh trông buồn thê thảm. Tôi bước lại quầy vé nơi đây chẳng còn ai ngoài ông giữ cửa.

Lại phải ngủ ở Ninh Thuận! Tôi kiểm tra tiền trong túi thấy còn quá ít! Trong lòng nóng như lửa đốt... Phải đi tìm cái phòng trọ nơi bến xe vắng vẻ này thôi. Trên bến xe giờ này người qua lại thưa thớt. Tôi thấy người phụ nữ "phân bua" gì đó với một cô bé... Còn đứa bé gái thì nói "Cháu đi tìm cha, nhưng chưa gặp thì bị mất hết tiền. Cháu muốn ở lại đây chờ quá giang xe về Biên Hòa. Cháu không muốn theo dì về nhà đâu! "

Linh cảm có cái gì đó... tôi xách cặp đi lại. Vừa trông thấy tôi, cô bé nhanh trí gọi lớn:

- Chú ơi! Con đây nè! Con đang đi tìm chú nè...!

Cô bé chạy vội về phía tôi. Người phụ nữ thấy vậy, chắc nghĩ rằng chúng tôi là người thân nên bỏ đi. Cô bé nắm chặt lấy tay tôi nhưng mắt thì nhìn người phụ nữ cho đến khi người ấy khuất dạng. Trong lòng tôi nghĩ... Chắc chị ấy cũng là người tốt... Còn cô bé thì quá hoảng sợ... Có thể cô bé đi cùng chuyến xe với tôi từ Qui Nhơn ra... mà tôi không biết.

Tôi tìm được nhà trọ có tên Kim S. Do ít tiền nên tôi chỉ thuê một phòng đơn trên gác, phòng cuối dãy thoáng mát có hai cái cửa sổ. Tôi trình giầy và nói rõ tình trạng tài chánh hiện nay của tôi như thế... như thế... với bà chủ nhà trọ, và xin ở hai người. Bà chủ nhà trọ không những bằng lòng mà còn giảm cho tôi phân nửa tiền trọ. Không rõ bà chủ thấy tôi đi công tác có giầy tờ hợp lệ, ăn mặc bảnh bao, cao to. Hay là tại cô bé gái có khuôn mặt sáng láng, mắt lớn, sống mũi dọc dừa, nước da trắng. Trông đẹp như Đức Mẹ Maria!?

Tôi dẫn cô bé đi ăn cơm. Thấy cô bé ăn nhanh, hình như có vẻ đói... Một chút lo lắng phớt qua khuôn mặt bơ phờ. Một nỗi buồn đâu đó xâm chiếm tâm hồn tôi. Chính tôi cũng còn cảm thấy cô đơn trống vắng hướng hồ đứa bé gái "lạc loài" lỡ đường, lỡ sá, không tiền bạc như thế này. Chắc cô bé đã khóc rất nhiều!

Chờ cô bé ăn cơm xong. Tôi hỏi:

- Bé ơi! Con tên là gì ?
- Dạ thưa chú, con tên Trần thị Hoa.
- Con đi tìm ai mà đi một mình như vậy ?

Cô bé ngập ngừng... nhìn tôi rồi trả lời:

- Dạ thưa chú! Nhà con ở Biên Hòa. Con đi lên Phú Bổn thăm cha, nhưng đến An Khê người ta nói đang đánh nhau. Con ngồi đợi trong xe thì có tiếng đạn nổ lớn! Mọi người bỏ xe chạy tìm chỗ nấp. Con chạy theo người ta và lạc mất túi quần áo, tiền bạc. Trong người chỉ còn giấy tờ và chút ít tiền lẻ. Xe trở lại Qui Nhơn thì trời đã khuya. Con ngồi ở bến xe cùng với mấy người phụ nữ chờ sáng. Sáng sớm hôm sau vì không đủ tiền mua vé, con xin đi quá giang xe đến Nha Trang. Đến Nha Trang xe nghỉ. Ông tài xế lại gọi con lên xe khác, nhưng xe chạy đến đây là hết chạy...? Con đứng xớ rớ thì gặp bà dì hồi nãy đi ngang thấy con chảy nước mắt, bà ấy mới nói về nhà bà mà ở tạm. Nhà bà cách đây chừng năm cây số, con sợ xa nên con không chịu. Chợt có chú đi đến, con liền lĩnh nhận bữa chú là chú của con. Chú tha lỗi cho con nha chú!

Trong thời buổi chiến tranh loạn ly biết đâu mà đề phòng. Nhưng trường hợp này lại rơi vô một đứa bé gái thì thật quá nguy hiểm.

- Con yên tâm, ngày mai chú sẽ mua vé xe cho con về Biên Hòa. Ăn xong chúng ta đi về nhà trọ, chú sẽ kiểm quần áo cho con tắm gội. Sau đó chúng ta nói chuyện tiếp.

Bà chủ nhà trọ dẫn cô bé đi tắm và lấy quần áo của cô con gái bà cho cô bé mặc. Bà chải tóc gọn gàng cho cô bé như một người mẹ lo cho con. Bà còn bảo cô bé hãy ngủ với con gái của bà, nhưng cô bé không chịu. Tôi kêu một ly cà phê đá và chúng tôi lên phòng mở toang các cửa ra đón gió mát.

Tôi nói:

- Này cô bé! Đêm nay con ngủ trên cái giường đó nha! Chú nằm trên ghế bố của bà chủ cho mượn. Vậy là yên ấm đêm nay! Ngày mai để ngày mai lo!

- Chú ơi! Sao chú không hỏi han... gì về con vậy ?

Hồi chiều đến giờ tôi rất muốn biết về cha mẹ cô bé nhưng trong đầu tôi lúc nào lo lắng chuyện trữ lương của Đơn Vị, hơn nữa trong túi chỉ đủ tiền mua mỗi một vé xe cho cô bé về đến Biên Hòa trong ngày mai. Còn tôi không biết xoay trở cách nào đây? Nghe cô bé nhắc nhở, tôi... cười nói:

- Chú cũng muốn hỏi nhưng chú sợ con cho rằng chú tò mò chuyện đời tư của con, nên không dám đó thôi.

- Hồng có sao đâu. Để con nói cho chú nghe...!

Cô bé lấy ra đưa cho tôi xem giấy tờ cá nhân... và một tấm ảnh cô bé chụp chung với người đàn ông mặc quân phục mang cấp bậc Đại Úy, ảnh còn mới. Người quân nhân trong tấm ảnh có vẻ mặt hiền hiền, đẹp trai. Khuôn mặt cô bé trông rất giống người trong tấm ảnh.

- Thưa chú! Cha con và con đó! Cha con là Đại Úy Đại Đội Trưởng Đại Đội Công Binh. Đón quân ở thành Dakpha Kontum. Con và mẹ có thời gian lên ở cùng với cha mấy năm, sau đó mẹ bị bệnh nặng nên mới về Biên Hòa. Con có người chị mười bốn tuổi, còn con năm nay mười hai tuổi. Hiện nay mẹ con bệnh nặng lắm, cha con có về thăm nhưng rồi cha cũng lại ra đi. Mẹ nhớ cha, hai chị em con cũng nhớ cha. Hồi mẹ chưa bị bệnh cả nhà theo cha rày đây mai đó, ở hết khu gia binh này đến khu gia binh khác, tuy cơ cực nhưng mà có nhau.

Tôi trả lại giấy tờ, ảnh cho cô bé. Bưng ly cà phê lên uống vài hớp. Chưa kịp tự giới thiệu thì cô bé đã hỏi...

- Thưa chú! Chú tên gì vậy? Chú ở đâu? Chú có gia đình chưa vậy hử chú?

Cô bé này thông minh thật, biết "sưu tra lý lịch" của mình đây... Tôi mỉm cười trả lời:

- Chú tên, Trần Phú Văn. Cha mẹ, anh em trước ở Kontum. Sau năm 1972 về Saigon. Hiện nay công tác tại Kontum. Chưa lập gia đình.

Cô bé reo lên...:

- Chú cùng họ với con...! Chú có người yêu chưa chú...?

- Chỉ có bạn gái thôi.

- Cô ấy có đẹp không vậy chú?

- Chú cũng không biết.

- Cô ấy có yêu chú nhiều không ?

- Chú cũng không biết nữa. Nhưng yêu lính làm gì cho thêm khổ phải không con ?

Về mặt cô bé dăm chiêu, hình như có tâm sự gì...?

- Chú biết hông ? Ngày xưa mẹ con cũng yêu cha con là lính. Là lính nên cũng khổ thật...! Nghe mẹ con nói Mẹ theo cha con đi khắp nơi, nhưng chỗ ở lâu nhất là trên Kontum. Những đêm mùa đông sương khói giăng mịt mờ lạnh buốt, mưa núi dài lê thê hàng tuần. Những ngày chờ cha đi công tác, mẹ con nghe và thuộc lòng mấy chục bài hát về lính, như các bài: "Những đóm mắt hỏa châu - Chiều mưa biên giới - Hai mùa mưa - Hai bốn giờ phép - Nỗi buồn hoa phượng...". Mẹ con nói, mẹ thích nhất là lúc khuya khuya nghe dì ca sĩ Thanh Thúy hát, tiếng hát nghe nhức nhối tâm hồn kẻ chinh nhân và người vợ lính. Những bài nhạc dì Thanh Thúy hát, mẹ con đều thuộc lòng như cháo, mẹ hát ru chúng con riết rồi khi lớn lên con cũng nhập tâm và hát theo luôn. Con hát tặng cho chú một bản của dì ca sĩ Thanh Thúy hát nha ?

Không đợi tôi đồng ý. Cô bé cất giọng hát...

*"Chiều nao, tiễn nhau đi khi bóng ngả xế tà
Hoàng hôn... đến đâu đây màu tím dăng trong hồn ta
Muốn không gian đừng tan, níu đôi chân thời gian
Ngừng trôi cho giây phút chia ly này kéo dài,
Trước khi phân kỳ, ước sao cho tàu đừng đi."*

Ở trong tình cảnh lỡ đường, lỡ xe này mà nghe cô bé hát giọng trong trẻo, mượt mà nhưng không kém phần u uẩn... Ngoài bến xe những tia nắng giận hờn bỏ đi hết. Những giọt mưa sắp mưa ướt đẫm lòng người lỡ thứ!

*"Xe lăn êm êm lúc ga chiều sắp lên đèn
Mưa thu bay bay vắt ngang trời ướt vai mềm
Hoàng hôn dần buông
Mà ai còn đứng im trong chiều sương xuống"*

Cô bé có giọng hát thiên phú, cũng dây dưa sương khói giống như chị ca sĩ Thanh Thúy. Tôi đứng lên đến tựa bên cửa sổ nhìn về hướng Trường Sơn. Không còn hoàng hôn dần buông... Mùa nắng, đêm chậm chạp gieo hồn trên cái bến xe vắng tanh, vài ngọn đèn vàng tù mù trong một vài quán ăn hắt ra... Tụ dưng, tôi lại may mắn được nghe "Nhạc sống" từ một cô bé mới mười hai tuổi đầu - con của một ông Đại Úy nào đó... Giọng cô bé hát - như kể lể, như than thở, như hờn dỗi... người ra đi...! Người ra đi thật ư? Sao sự phân kỳ chùng xuống trên đôi chân người đi giữ nước như vậy? Đất trời nổi giông tố, con tàu ướt mềm trong buổi tiễn đưa. Ai gây ra chi sự chia cắt đau thương này? Nhớ lại những ngày tôi bị thương tại Dakto, cũng lời nhạc này do chị Thanh Thúy hát - từ cái máy cassette ngân dài..., tôi và các anh em ngồi chờ trực thăng tản thương - hồi tưởng, nhớ thương! Và cũng tự hỏi một lần như vậy!

Cô bé hát xong, ngồi chổng cằm im lặng...

Tôi vẫn nhìn ra ngoài màn đêm - màn đêm phủ kín trên quê hương khói lửa bao năm nay. Hòa bình ló dạng qua cái hiệp định Paris này không biết có thành hiện thực hay cũng chỉ là một mảnh giấy lộn như hiệp định Giơ-ne 1954 ? Tôi miên man suy nghĩ... Rồi tôi lại được nghe tiếp " - Một chuyến bay đêm - Sầu lẻ bóng ". Cô bé hát nhỏ nhỏ nhưng âm giọng vang xa... Cô hát say sưa như gởi nỗi nhớ thương đến người cha bằng ca từ sười ấm sự lạc loài đêm nay của cô bé? Hay ở phương trời nào đó người thân của cô bé - bằng thần giao cách cảm sẽ thấu hiểu sự cô đơn hiện giờ nơi cái tỉnh lẻ này?

Cô bé đã dẫn tôi trở về vùng ký ức: Tình yêu, cuộc chiến, bạn hữu, cảnh chia ly không bao giờ gặp lại của những người đi chinh chiến, và những nạn nhân trong cuộc chiến. Trong đó có người cha thân yêu của tôi đã nằm xuống vĩnh viễn. Tôi thật sự xúc động, tôi không dám quay người lại nhìn cô bé - Tôi sợ sẽ chảy nước mắt cùng cô bé. Tôi không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt một cô bé mới gặp. Tôi không còn cha, nhưng cô bé còn cha - dù cha cô bé đang ở chiến trường. Biết đâu một ngày nào đó: Nếu mai đây về, cũng trên chuyến tàu hoàng hôn với lá cờ...! Thì sẽ buồn, và đau khổ biết bao nhiêu...!! Chiến tranh tàn ác! Nào ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra... Tôi mồ côi cha, nhưng dẫu sao tôi cũng đã lớn khôn. Còn hai chị em cô bé này, và những đứa trẻ khác trên đất nước Việt Nam này đâu có tội tình gì...? Bất chợt một cơn gió thổi ngang qua, mang theo hơi lạnh. Tôi rùng mình...

Cô bé ngồi tư lự... ngó tôi chăm chăm...

- Trông chú già, xấu xí lắm hả con? Tôi hỏi?
- Chú không có già! Cũng không có xấu! Nhưng con biết chú... chú là ai rồi...
- Vậy chú là... ai ? Nói ra thử cho chú nghe xem nào!

Cô bé nhìn tôi thật lâu... rồi nói :

- Bà chủ nhà trọ nói nhỏ với con rằng - chú là... Linh, giữ chức vụ gì lớn lắm...? Chú còn là... nhà thơ nữa! Chỉ có người Linh dạn dày sương gió, yêu hòa bình và sự thật mới đem yêu thương rưới lên hận thù, mới có tấm lòng nhân ái cứu vớt những cảnh đời đau khổ. Chẳng hạn như trường hợp của con hiện giờ.

- Con làm như những người Linh như chú hay cha của con là Bồ Tát đi "cứu vớt cảnh đời" không bằng! Những người lính như chú hay cha của con không nuôi hận thù ở trong lòng. Cầm súng chẳng qua là giữ cái nhà, mảnh vườn... giữ sự bằng an cho quê hương, đất nước. Từ đó trong tâm hồn lúc nào cũng thanh thản nên viết ra những bản nhạc, lời thơ, trang sách - ca ngợi quê hương, ca ngợi tình yêu... - rung lên bởi nhịp đập của trái tim: đầy nhân ái, đầy tình yêu thương của những con người tự do và yêu tự do. Tất cả các tác phẩm ấy đã đi vào giòng văn học Việt Nam mãi mãi không bao giờ phai nhạt.

Ly cà phê làm cho tôi tỉnh táo. Chắc chắn đêm nay sẽ thức trắng. Cô bé đứng dậy đi về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài trời. Tôi bước đến đứng bên cạnh. Hai "chú cháu" tôi im lặng nhìn những vì sao lấp lánh..., xa xa có

một vài ánh sáng vụt lên bầu trời. Không biết có phải là ánh hỏa châu? Hay đạn lửa...? Nhưng tôi đoán rằng, chiến trường chưa yên lặng cho dù có hiệp định hòa bình Paris.

Cô bé quay người cầm tay tôi và nói:

- Con tuy còn nhỏ nhưng con đã chứng kiến nhiều lần sự chia tay của người lớn. Mỗi lần về nghỉ phép cha con lưu luyến không nỡ lìa xa gia đình. Tội nghiệp cho cha con! Mẹ con bệnh... nhưng cũng phải ra đi làm tròn nhiệm vụ người lính. Hôm cha ra đi. Mẹ nhìn cha mỉm cười... "Không sao đâu! Ở nhà còn có hai con. Anh yên tâm trở về đơn vị...". Mẹ con nói vậy, nhưng con biết trong lòng mẹ chao động giữ lắm...! Mẹ con đã quen với những tháng năm miệt mài bên cha, cùng chia xẻ: vui, buồn cực nhọc mấy năm ròng trên vùng đất Kontum sương mù mưa gió, nên có phần nào đã... "chai lỳ" trong nỗi xa cách. Mẹ chỉ âm thầm xót thương cho hai chị em chúng con không gần gũi cha nhiều để nghe những lời cha chỉ dạy. Trước khi cha ra đi, mẹ hát cho cha nghe - mẹ hát chậm chậm..., giọng hơi mệt - bài nhạc mà dì ca sĩ Thanh Thúy đã hát!

*" Xin giã biệt bạn lòng ơi
Trao trả môi người cười
Vì hai lối mộng hai hướng trông
Mình thương nhau chưa trót
Thì chớ mang nỗi buồn theo bước đời"*

Mẹ con diễn tả lời bài ca theo cảm xúc và ý nghĩ của riêng mẹ... nhưng con linh cảm rằng: Đó là lời trần trối cùng cha...! Mẹ sẽ chết! Mẹ không đi trọn đường tình đến răng long đầu bạc cùng cha! Con còn nhỏ, con chỉ biết hát, thích hát những bài hát về người lính mà mẹ đã tập cho con. Con không hiểu hết ý nghĩa của lời hát đó.

Cô bé lại hát trọn bài hát mà mẹ cô bé đã hát - cho tôi nghe! Giọng trầm ấm, tha thiết! Đêm trời dần về sáng, chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi, tôi và cô bé cũng... "Trao trả môi người cười"! Không có tình yêu "tra gái" nào ở đây hết. Chỉ có hai con người lưu lạc - một già, một trẻ - cùng chung cảnh ngộ lỡ đường mà gặp nhau ở giữa cái bến xe lạ hoắc này. Bến xe đồ hay là bến xe hợp tan đời người? Bất cứ ai cũng đều phải ghé qua cái "bến đời" đó một lần, hay nhiều lần. Gió lạnh lạnh thổi, rung rung hai cánh cửa sổ, tôi đoán chừng ở ngoài biển nước thủy triều đang dâng lên... Hai chúng tôi cảm nhận từng giây, từng phút sự chia ly, và nghe từng cơn sóng vỗ bờ dồn dập đau buốt ở trong lòng. Tôi cũng chỉ có hai mươi bốn tuổi đầu với sáu năm công vụ. Tôi chỉ lớn gấp đôi tuổi đời của cô bé này, mà sao cảm thấy đang đi vào "Tam thập như lập" không biết nữa?!

- Chú ơi, con ao ước kiếp sau con sẽ là con trai để được đi lính như cha con, như chú... Để chia xẻ và cảm thông sự tang thương mất mát của người lính nơi chiến trường. Nhưng cũng lắm tự hào làm tròn trách nhiệm và danh dự bảo vệ tổ quốc trên hết. Con nhớ thương cha con lắm! Con thấy bất cứ ai là lính chiến, con lại nhớ đến cha con. Vì quá nhớ cha, nên chị em con bàn bạc..., gom tiền cho con đi ra thăm cha. Kể tình trạng bệnh hoạn của mẹ cho cha hay. Con giấu không cho mẹ biết. Ngày mai trở về đến nhà, con sẽ kể rõ mọi chuyện xảy ra trong chuyến đi... Con sẽ xin lỗi mọi người. Chú ơi! Chuyến đi này con mới hiểu ra rằng tấm lòng nhân ái trên cõi đời này còn nhiều lắm... - trong đó có chú. Con cảm ơn chú...!

Trong lòng tôi thầm kính phục cha mẹ cô bé đã dạy cho con của họ: biết trách nhiệm, biết lo lắng yêu thương gia đình, đồng loại. Đồng thời cũng cảm nhận được sự yêu thương dùm bọc của người khác dành cho bản thân.

- Con đúng là con của lính nhà nòi, cha con sẽ hãnh diện, tự hào về con - cả chú nữa đó! Nhưng con gái thời nay cũng đi lính được kia mà? Chẳng những làm lính mà còn làm Tướng cầm quân đánh giặc lưu danh sử sách muôn đời như Hai Bà Trưng, Bà Triệu đã đánh tan giặc Hán phương Bắc. Nữ tướng oai hùng Bùi Thị Xuân, gần đây có Cô Giang, Cô Bắc. Ngày xưa, trong quân đội của Hai Bà Trưng có nhiều nữ Tướng đánh giặc Hán rất giỏi, trong số đó có nữ tướng Thiều Hoa (công chúa), được Hai Bà Trưng phong là "Đông Cung Tướng Quân". Con là: Trần Thị Hoa. Chú xin phép con, chú viết thêm chữ "Thiều"... Vậy là con có cái tên - Trần Thị Thiều Hoa (công chúa). Sau này con sẽ nối nghiệp của: Đông Cung Tướng Quân nha? Con có thích cái Tên... cũng như chịu làm Tướng không?

Nghe cái tên "Trần Thị Thiệu Hoa" quá đẹp! Cô bé hơn hờ...

- Cái tên thì con rất... là...là... thích! Nhưng làm "Tướng" gì đó thì còn phải... nghĩ.. nghĩ... lại cái đã!
- Vậy thì, cô bé công chúa lên giường nằm mà nghĩ... Rồi...ngủ một chút đi! Không bao lâu nữa trời sẽ sáng. Cả ngày hôm nay "chú cháu" ta mệt như tử rồi.

Khi thấy "Công Chúa" ngủ ngon. Tôi cũng ngả lưng trên cái ghế bố. Bởi không quen uống cà phê tối, nên cặp mắt trơ trơ - tỉnh queo. Thấy đã đến giờ, tôi đi xuống nhà trà phòng, nhờ bà chủ nhà trọ mua cho hai ổ bánh mì thịt lớn cho cô bé ăn khi đi đường. Tôi cũng không quên cảm ơn sự đối đãi rất tình người của bà chủ nhà trọ, hứa khi có dịp sẽ ghé thăm. Ở tại Ninh Thuận này tôi cũng có người bạn thân sống tại đây.

Trên chuyến xe đò "Nam Thành" chạy vô Saigon, nhìn thấy tượng Đức Mẹ Maria với hàng chữ "Nữ Vương Ban Sự Bằng An" đặt ở bên trong đầu xe. Thấy vậy nên tôi yên tâm. Tôi nói thật với ông tài xế rằng tôi đi công tác lỡ đường chỉ còn đủ tiền mua một vé cho cô bé đến Biên Hòa - cô bé cũng lỡ đường như tôi. Cá nhân tôi - tôi xin ông cho đi nhờ đến Bình Thuận... Tôi lấy giấy "SVL" cho ông xem - nhưng ông xua tay - mỉm cười...! Tôi nói lời cảm ơn ông tài xế! Vậy là "chú cháu" tôi bình an...!

Xe chạy gần đến Bình Thuận, tôi lay cô bé dậy. Chú cháu ta chia tay nơi đây... Lần sau đừng "trốn" nhà đi nữa đấy! Nguy hiểm lắm...! Tôi vét hết số tiền còn lại đưa cho cô bé. Chúc cô bé (Công Chúa) đi về nhà bằng an! Chú xin được gửi lời thăm hết những người trong gia đình. Cô bé ôm tôi khóc rưng rức...

Tôi nâng cầm cô bé - nhìn thẳng vô mắt nói:

- Công Chúa - Nữ Tướng gì mà lại... mít ướt như vậy hử?

Cô bé phụng phịu...

- Con không cần làm Công Chúa... cũng không cần làm Tướng gì hết! Con chỉ cần có chú, nhớ chú thôi! Tôi bước xuống xe, không quên dặn bác tài xế đến Biên Hòa kêu dùm cô bé xuống. Tôi vẫy tay chào...! Xe chạy, cô bé nhoài người ra bên ngoài đưa tay vẫy vẫy... Con nhớ chú! Con nhớ Chú...!

*Xe qua biết có trở về
Chờ theo bao nỗi tái tê trong hồn
Mây đưa bịn rịn cô thôn
Biển nghiêng sóng vỗ dập dồn càn dương
Đưa tay vẫy vẫy bên đường
Nắng lên còn níu sợi sương kéo dài
Tình người như ách nặng vai
Bỏ thương, vương tội - đắng cay cũng đành.*

Đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao lúc ấy tôi không xin địa chỉ nhà của cô bé? Tôi không bao giờ quên cái nốt ruồi "làm duyên" đen đen như đầu chiếc đũa, nằm im lặng phía dưới cánh mũi bên phải trên khuôn mặt "thiên thần" của cô bé. Đã in sâu vô trí óc của tôi.

Tôi đi học tập "cải tạo" đến năm thứ hai thì mới được gặp gia đình. Một buổi sáng thứ bảy... đang đi vào nhà "thăm nuôi" để gặp mặt mẹ. Tôi thấy hai thiếu nữ đi ra, chắc hai người đã gặp người thân...? Tôi nhận thấy một trong hai cô thiếu nữ có cái nốt ruồi giống y chang cô bé mà tôi đã gặp năm xưa. Tôi sửng người...! Cô gái cũng hơi... khựng lại nhìn tôi và bước nhanh ra cổng. Tôi nhìn theo... (Nhưng cho dù có nhận ra nhau ở trong hoàn cảnh này cũng chỉ nhìn nhau mà thôi!). Tôi linh cảm và cũng đành nhìn - đó là cô "Công Chúa" của tôi! Hoặc là tôi đã nhìn lầm... Người có nốt ruồi..., không phải là ít!

Nhưng dù có đúng là cô bé năm xưa đi nữa, làm sao cô bé có thể nhận ra tôi chứ? Đã cách xa nhau những sáu năm trời rồi còn gì! Bây giờ, ngay chính bản thân của tôi - tôi cũng không nhận ra tôi được nữa là...! Tôi thầm chúc hai cô gái đi đường bằng an! Mừng cho cha mẹ, hay người thân của hai cô là Linh...! Còn sống sót trong thời Chiến Tranh! Và hiện nay đang ở tù "cải tạo" trong thời "Hòa Bình"! ./.

Trang Y Hạ
Saigon 1987,
những ngày đạp xe ba gác